

נְסִיף בְּמוֹשֵׁב הָאֲחוּרִי

יה היה פעם נסיף. ולנסיף היה סוס. והסוס היה לבן. (חויץ משערה של כסף בזנב, אבל הוא תמיד הסתרק ככה שלא יראו אותה). הנסיף הרבה לחלם על הרגע שבו ירכב על הסוס כדי להציל נסיכה בממלכה הסמוכה, לחם בדרךון שיאים על הארמון, או להצטלם לעתון של יום ששי.

אבל יום אחד באו אליו אבא ואמא שלו, המלך והמלכה, ואמרו לו שהסוס הלבן אף פעם לא יצא מהארמון. הטיילים בדרךים, הם הסבירו, כבר לא כל כך בטוחים לסוסים. הכביש מסכן (לסוסים, כמובן). ועל המדרכה אין כל כך הרבה מקום לסוס ובכלל, לא כל כך נעים כשסוסים רעבים עוברים בעיר ורואים כובע של קש או חנות פרחים. למחרת בבקר גלה הנסיף שבחצר ממתינה מכוננית לבנה. עלה הנסיף על הגג שלה, התישב עליו וקרא: "דיו! נצא לטיול!" המכוננית אפלו לא מצמצה בפנסים שלה. במקום זאת אמרה פתאום:

"רד ממני, ילד". הנסיף לא הפתע לשמע אותה מדברת: גם הסוס הלבן שלו היה פטפטן לא קטן. הוא פשוט ירד מהגג, נכנס לתוכה והתישב במושב הבטיחות. "קדימה, נצא לעשות פיקניק!" אבל המכוננית לא זזה. "דיו!" נסה הנסיף שוב. "טיול, שדה, ים, פרחים, גלידה, פיה". "אני לא אוהבת גלידה", קטעה אותו המכוננית. היא היתה מכוננית מאוד לא מנמסת. "אם אתה רוצה בי בתור חבר, תחגרי בבקשה את החגורה". "החגורה?" "עד היום, כשעלית על הסוס, ישבת על אף כדי לרכב בבטחה. אצלי מושב הבטיחות הוא האף, וחגורת הבטיחות היא חלק מהאף הזה". "אבל אני נסיף! זה לא נראה לי מתאים..." "אפלו לא-נסיכים שחוגרים חגורה

הופכים לנסיכים: ילדים, מבגרים וגם... צפרדעים!" בינתיים אמא הלכה להביא פרות ומים, שמיקה ואהל, כתר ושרביט ואת אבא. המלכה והמלך נכנסו למכוננית. "נו!" זרזה המכוננית את הנסיך "כמה זמן צריך לחכות לך?". הנסיף קרב את שני חלקי חגורת הבטיחות זה

לזה, והחגורה נסגרה בקול "קליק" נעים. "איזה יפיו!" חגה אבא. "אמרתי לך שהוא חכם כמו נסיף!" אמרה אמא בגאון. "אפלו יותר, הוא חכם כמעט כמוני!" זהרו הפנסים של המכוננית בספוק. "למה רק כמעט" שאל הנסיף את המכוננית. המכוננית יצאה לדרכה בשקט, הנסיף שם לב שהיא צודקת: כשרואים את הנוף היפה חולף מבעד לחלון, חגורים בחגורת בטיחות ויודעים שנוסעים למקום נחמד - מרגישים בטוחים, ננוחים ושמחים ובהחלט ממשיכים להיות נסיכים. סוס לבן בשביל זה - באמת לא צריכים. ואז אמרה:

עם המשפחה נוהגים
באחריות